

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΑΠ. ΛΕΟΝΤΗ : «ΣΚΛΑΒΟΙ ΣΤΟ ΜΙΣΟΣ»· ΤΡΙΠΡΑΧΤΟ ΔΡΑΜΑ.

Ἄπο διαλεχτὸς θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη ἔδωσε στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν πόλη μας—στὴν «Ἀλάμπρα»--ἀνάμεσα στ' ἄλλα τὸ «Μάκβεθ» τοῦ Σαίξπηρ, τὸν «Πόλεμο» τοῦ Ἀρτσιμπάτσεφ καὶ τὴ «Στέλλα Βιολάντη» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Τὴν τελευταία βραδύα παίχτηκε μ' ἐπιτυχία τὸ τρίπραχτο ἔργο τοῦ κ. Ἀπ. Λεοντῆ : «Σκλάβοι στὸ μῖσος».

Δὲν ὑπάρχει συζήτηση πὼς τὸ νέο δράμα τοῦ κ. Λεοντῆ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἀνώτερο ἰδεολογικῶς ἀπὸ τὰ προηγούμενά του. Εἶνε γραμμένο μὲ τὶς εὐγενικὲς προθέσεις τὶς τόσο ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐξύψωση τοῦ σοβαροῦ θεάτρου. Καὶ γι αὐτὸν τὸν λόγον ὁ συγγραφεὺς ἀξίζει εὐκρινῆ συγχαρητήρια.

Ἡ καταπολέμηση τοῦ σφετερισμοῦ τοῦ δίκαιου τοῦ ἄλλου ἀπὸ τοὺς

ἐπιτήδειους καὶ σκλάβους τῶν ταπεινῶν παθῶν πού γιὰ νὰ φτάσουν στὸν ἀνίερο σκοπὸ τους τσαλακώνουν κάθε συνείδηση καὶ ὁ προσανατολισμὸς σὲ μιὰ ἰδεαλιστικὴ ὑπεροχὴ--ἀπολύτρωση—εἶνε οἱ κύριοι ἄξονες γύρω στοὺς ὁποίους στρέφεται τὸ ἔργο.

Μὰ θάχε νὰ παρατηρήση κανεὶς πὼς ἡ περιστροφή αὐτὴ γίνεται κάπως βιαστικά σὲ σημεῖο πού ἡ κίνηση σὲ μερικὲς σκηνές, νὰ παίρνη τὴ θέση τῆς δράσης.

Οἱ χαρακτήρες τῶν προσώπων δὲ φωτίζονται ἀρκετά, δὲ διαγράφονται τέλεια ἀρμονισμένοι μὲ τὶς ἀρχές πού πρεσβεύουν, δὲ ἀνταποκρίνονται πιστὰ στὴν ψυχοσύνθεσή τους. Εἶνε, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, σὰν ἀσυνεπεῖς μὲ τὸν ἑαυτὸ τους. Γενικά τὸ ἔργο θὰ κέρδιζε περισσότερο—μὲ τὰ καλὰ στοιχεῖα πού ἔχει—ἂν ἔβαζε πάνω στὴν ἀρχιτεχτονικὴ του τὸ αὐστηρὸ τῆς χέρι ἢ ἐπιλογή.

Κ' ἐνῶ προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συμπάθεια, δὲν κατορθώνει νὰ χαρίσῃ τὴν ποθούμενη καλλιτεχνικὴ συγκίνηση.

Ἄπο διάλογος ἀρκετὰ ζωηρὸς καὶ δυνατὸ τὸ φινάλε τῆς β' πράξης.

Μὰ ἡ ἐπαναστατικὴ λύση πού δίνει ὁ συγγραφεὺς μὲ τὴν ἀνατίναξη τοῦ ἐργοστασίου μοῦ φαίνεται κάπως παρακινδυνευμένη.

Ὅταν οἱ ἐργάτες ἀρχίσουν νὰ καταστρέφουν κάθε κινητήρια καὶ παραγωγικὴ δύναμη, θεωρῶντας τὴν ἐχθρική, τότε τί πρέπει νὰ κάμουν γιὰ νὰ ζήσουν; Νὰ κάθωνται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἢ νὰ βγάξουν καμμιὰ προπαγανδιστικὴ φυλλάδα;

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ